

- Főtisztelendő plébános atya, kedves diakónus testvérem, kedves testvérek!

Boldogságos Szűz Mária születését ünnepeljük, és milyen érdekes, hogy az evangélium, amit az imént hallottunk, ez pedig Jézus születésének az előkészületéről beszél. Pontosan azért, mert a Boldogságos Szűz Máriának a méltósága abban rejlik, hogy ő anyja az Isten fiának, Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak és megváltónknak. Fontos ezt mindig magunk elé állítani, hiszen úgy szeretnénk Máriát követni, szeretni, úgy szeretnénk tőle tanulni, úgy szeretnénk a boldogság titkát megtanulni, ahogyan ő azt adni tudja nekünk, ahogyan ő példa számunkra. Ezért vagyunk itt. Ezért zarándokoltunk, ezért jöttünk ide, mert keressük az Istent, és keresünk segítséget, hogy hogyan keressük jól, hol keressük jól, s mit jelent Isten szeretetében élni.

Mi mindannyian Istenkeresők vagyunk. Ha nem így lenne, nem lennénk itt. Az ember egész életében ezt teszi. Mikor fedezem fel, hol van, jelen van-e az életemben. Isten olyan valaki, aki távol van, lehet felé kiáltani, kéréseinket megfogalmazni, de oly távol van, hogy nem is biztos, hogy meghallja. Nem is biztos, hogy érdekli. És nem is biztos, hogy akar rajtunk, rajtam segíteni. Folyamatosan keressük azt is, mi az életünknek az értelme. Keresi ezt a fiatal, a házaspár, keresi ezt az idősödő, betegséggel vagy éppen a magánnyal küszködő ember. Miért élek? Mi az életemnek az értelme, a célja? Ki segít ebben nekem? Mint ahogy az is kérdés, hogyan éljek? Mit jelent jól élni? Mit jelent jól dönteni? Mit jelent jól szeretni? Különösen előjönnek ezek a kérdések akkor, amikor betegség ér bennünket. Vagy valamilyen olyan esemény, ami mélyen megrendíti a lelkünket. Ki vagyok én? Ki az Isten? S törődik énvelem? Mert boldog akarok lenni életem minden pillanatában, a magány, az öröm idején is, a család minden tagjában. Azt gondolom, hogy a legnagyobb nehézséget számunkra a bűnünkkel való szembesülés jelenti. Amikor fölfedezem azt, hogy bár szeretnék jó lenni, szeretnék boldog lenni, szeretnék igaz módon élni, és mégis elválasztanak mindettől, legfőképp az Istentől a saját gyengeségeim, bűneim. Mit tegyek tehát? Mert bűn nélkül akarok élni. Mert boldog akarok lenni. Mert szeretném az Istent jól ismerni és jól szeretni. Amikor ezeket a kérdéseket, amelyek talán néha túlzónak is tűnnek, vagy túl soknak, amikor egymás mellé rakjuk ezeket. Ezeket megfogalmazzuk, akkor éppen egy ilyen búcsúi alkalom.

Éppen, amikor ezen a gyönyörű kegyhelyen együtt vagyunk, rádöbbenünk arra, hogy valójában, hogy is van ez? Én keresem az Istent? Nem pedig fordítva?

Nem pedig azt látjuk, hogy Ő keres engem, az Ő gyermekét, akit szeret, akiért a fiát elküldi, aki tanít bennünket, aki olyan tanítást, olyan parancsot bíz ránk, ami az életre vezet, ami kipróbált, ami az élet bármelyik pillanatában helytálló. Nem kopik meg, nem lesz érvénytelen, nem lesz kevésbé érvényes, mindig igaz. Isten megígéri, hogy elküldi a Megváltót, közel jön hozzánk és közel jön az Isten, ezt hallottuk az evangéliumban, velünk az Isten. Mi emberek úgy keressük, hogy már velünk van. S ezért szükséges az, hogy egy-egy imádságos pillanatban, egy-egy búcsúi pillanatban fölfedezzük. Isten nem valahol van, nem távol van. Isten nem olyan valaki, aki ne törődne a mi életünk eseményeivel, adott esetben gyengeségeinkkel. Ő szeret bennünket. Jézus személyében és tanításában van velünk, mellettünk.

Testvérek, sokszor nem is vesszük észre, ennél fogva nem is értékeljük, milyen óriási dolog az, hogy mi úgy tekinthetünk az Istenünkre, hogy Ő elküldte a fiát értünk, éli a mi életünket, és tanít bennünket az életre, mindarra, ami itt az előbb kérdésként megfogalmazódott. Tanít bennünket, mert szeret, mert velünk van, mert fontosak vagyunk számára. Tanít a gondviselésre, hogy az Isten gondunkat viseli. Az Atyánk a miénk. Az Atya szeret bennünket, és éppen ezért a gondviselésnek a titkát tárja fel előttünk. Hányszor és hányszor megtapasztaljuk mi magunk is az Ő gondoskodását. Nem csak utólag tanulunk nagyon sokszor akkor is, amikor éppen talán nehéz helyzetben vagyunk. Jézus parancsokat ad nekünk. Olyan parancsokat, amelyektől nem kell félni. Általában, amikor parancsról hallunk, akkor valamilyen utasítási rendre gondolunk, van a főnök, van a felelős, van a beosztott, van, akinek ezt meg kell tenni, és ezért ő parancsol. Adott esetben parancsolgat. Jézus parancsai nem ilyenek. Az élet törvényeit adják nekünk. Amikor akár a gondviselésről tanít, amikor az ellenségszeretetről tanít.

A parancsai az életútját jelölik ki számunkra.

Hogy van jelen az Isten az életünkben? Jelen van úgy is, hogy az Isten megajándékozott mindannyiunkat lelkiismerettel. A lelkiismeret ajándékával, amivel elválaszthatatlanul kapcsolódunk az Istenhez, akkor is, amikor sóhajunk utána, akkor is, amikor távolinak tűnik, akkor is, amikor talán szeretnének elrejtőzni előle gyengeségeim miatt, a lelkiismeretemmel kapcsolatban vagyok vele. A lelkiismeretem segít fölismerni a jót, fölismerni az igazat, és fölismerni a rosszat és kerülni azt. Lelkiismeret ajándéka óriási ajándék. Vele az Istenhez kapcsolódunk. De felelősek is vagyunk a lelkiismeretünkért, hogy az jól táplált

legyen. Azt informálni tudjuk, hogy a lelkiismeretünk az igazat ismerje meg, ne pedig azt, amiről sokan azt mondják, hogy jó, ne pedig azt, amiről még többen azt mondják, hogy rossz, hanem amit az Isten mond nekünk. Mert ez segíti a méltóságunk megélését.

A mai evangéliumban hallottunk Józsefről, aki megijedt, amikor megtudta, hogy Mária gyermeket vár, az Isten fiát. Mi keresnivalóm van itt? El kell mennem. De a Szentírás azt mondja róla, hogy József igaz volt. Ismerte az Úr törvényeit, szívében ahhoz alakította a döntéseit, mert a lelkiismerete tiszta volt, mert az Istenhez akart kapcsolódni. A lelkiismeret, mint Isten jelenlétének a nagy ajándéka. Az Isten jelen van az életünkben, a döntéseinkben. Sokszor nem is gondolunk rá, egy szülő, egy nagyszülő, de bármelyikünk is, naponta hány fontos, lényeges döntést hozunk a gyerekeinkkel, a házastárssal kapcsolatban, a jövőnkkel, az igazsággal kapcsolatban, a hűséggel, az állhatatossággal hány és hány döntést hozunk? Ezek a döntések nem egy-egy ilyen rövidtávú életszakaszra szóló döntések, hanem az életünk egészére vonatkoznak.

Isten jelen van az életünkben és segít abban, hogy jó döntéseket tudjunk hozni. Milyen jó, hogy az Isten segítőt, példát ad nekünk életünk útján. Így tekintünk a Boldogságos Szűz Máriára is. Mit mond róla a Szentírás? Hogyan olvassuk a Bibliában? Mária tisztalelkű, mert tisztalélelekkel látja az Istent. Jézus ezt mondja a boldogságmondásokban: *A tiszta szívűek, tiszta lelkűek meglátják az Istent.* Mária befogadta Istennek a Szentlelkét. Ő maga módján kereste az Istent. Az ószövetségi népnek a szokásainak, szabályainak megfelelően. De nem úgy érkezett hozzá. S mert tiszta volt a lelke, képes volt felismerni és ez nem más, mint maga az Isten. Milyen jó úgy tekinteni Máriára, mint segítőre, mint példára, hogy befogadta az Istennek a tanítását. Ezt mondja róla a Biblia: *Szívébe véste a szavakat és el-elgondolkodott rajta.*

Hogyan fedezhetjük fel Istennek a közelségét? Olvassuk, hallgatjuk az ő igéjét és el-elgondolkodunk rajta. Sokszor mennyire megérintenek bennünket egy-egy ünnepi pillanatban a Szentírásnak a mondatai. Szinte meg is ütnek, vagy bátorítanak, nevelnek bennünket. S mennyire jó lenne, hogy a hétköznapijainkban hányszor és hányszor ragaszkodjunk Isten igéjének a hallgatásához, arról való beszélgetéshez. **Mennyi minden panasz, rossz, mennyi minden negatív fogalmazódik meg szavainkban, egymással való beszélgetéseinkben. De ez pusztít, ez elveszi a szabadságunkat, ellopja az örömünket. Amikor valaki az Isten igéjéről gondolkodik, Isten igéjének a**

tanítását forgatgatja elméjében, szívében, akkor az derűre vezeti, szabadságra vezeti, örömmel tölti el. Mária segít ebben, példa számunkra. Megőrizni a szívünkben a megtanult igéket. Mária úgy is segít bennünket, hogy anyaként visel, anyaként figyel ránk. Az édesanyához, még akkor is, ha talán néha konfliktusba kerültem vele, vagy megbántottam és fáj, mégis bizalommal szoktunk fordulni, mert az anya visszafogad, mert az anya ismeri, mi van a szívemben. Mert az anya ismeri, milyen vágyaim vannak. Az anya előre tudja, hogy mire van szükségem és azt adja. Ezért vagyunk itt. Ha nem így gondolnánk a Boldogságos Szűz Máriára, vehetnénk-e a bátorságot, eljönni, keresni Mária oltalmát. Nyilván nem. Azért vagyunk itt, mert őseink hitét, az őseink megtapasztalását szeretnénk mi magunk is a saját életünkben megfogalmazni, és szeretnénk ebből az ősi hitből a mi tapasztalatunk segítségével erőforráshoz jutni.

Anya, oltalmazó. Bizalommal vagyunk itt, bizalommal kérjük segítségét, hogy Isten keresésünkben, Isten kutatásunkban legyen bátorságunk hallgatni az Isten igéjére, a testvéri közösségre. Forgatgassuk szívünkben az Isten igéjének a megvilágosító erejét. Úgy is tekintünk Máriára, mint közbenjáróra. Sokszor érthetetlen számunkra a közbenjárás. Miért kell közbenjáró? Hát miért nem elég, ha két ember beszél egymással? Miért nem elég, hogyha az ember és az Isten beszél egymással? Minek ide közbenjáró? Általában ezeket a gondolatokat akkor szoktuk megfogalmazni, amikor többnyire fiatalok vagyunk, amikor többnyire erőnk teljében vagyunk, vagy amikor még nem érintett meg bennünket bűneinknek a súlya. És minden egyes alkalommal, amikor már esetleg mulasztást terhel, vagy bántás, megbántás, terhe nyom, vagy éppen kiengesztelődésre lenne szükségünk. Milyen nagy segítséget jelent, hogyha valaki ebben segít. Valaki azt mondja Nézd, én közbenjárok érted. **Én legalább azt tudom üzeni a másik felé, hogy akarsz meggyógyulni, akarsz bűneidtől szabadulni, akarsz boldogan élni, akarod szeretni az Istent.** Ez az üzenet nem nekünk fontos, hanem a kapcsolatnak. **Az Isten mindig kész befogadni bennünket. Mindig kész kinyitni az Ő szívét a mi kapcsolatunkra. Közbenjáró.**

Testvérek!

Rászorulunk Istennek a segítségére boldogság keresésünkben, Isten keresésünkben, döntéseinkben. Mária anyai oltalma segít bennünket. De még egy másik közbenjáróra is hadd utaljak. Hiszen éppen tegnapi napon

ünnepelhettük Bódi Mária Magdolna boldoggá avatását, a szűznek, a vértanúnak a boldoggá avatását, tehát már ma joggal és örömmel nevezzük őt Boldog Bódi Mária Magdolnának. Érdekes követni az ő életpéldáját. Nagy lelkesedéssel fordult az Isten felé, ismerte az Ő tanítását, megtartotta a törvényeit, a segítő szeretet példáját mutatta a szegények, a rászorulóknak felé. Számtalan nehézség vette körül az életét, és ezeket a nehézségeket ő mind-mind legyőzte. Mindig keresett új lehetőséget, új utat, hogy tud kapaszkodni az Istenhez, hogy tud jól tenni másokkal. Nagy példa ő. Ő sem úgy példa, hogy maga alakította ki ezt a magatartást, hanem úgy, hogy ragaszkodott Jézus személyéhez, tanításához és elfogadta Mária anyai pártfogását. Kérjük bátran az ő oltalmát, hiszen most már megtehetjük ezt.

Testvérek, mi a mai ünnepünknek a tartalma, hogy velünk az Isten, a keresésben, a döntéseinkben, a tanulásunkban, a kudarcainkban is, az irgalom kérdésben, a szeretet cselekedeteinknek a gyakorlásában is. Legyünk bátrak ebben. Sokszor másoktól várjuk, ők legyenek a kezdeményezők, ők legyenek vidámak, legyenek mindig derűsek, ők akarják, ők tegyék meg nekünk a jót. **Az ünnep abban is akar segíteni, hogy mi legyünk azok, akik derűsek vagyunk, mert ismerjük az Istent, mert megtaláltuk. Mi legyünk azok, akik keressük a jónak a lehetőségét. Mi legyünk azok, akik merünk elsőként mosolyogni, hogy a másik is meg meri ezt tenni. Mi legyünk azok, akik a jóért küzdeni akarunk.** Az igazságot akarjuk képviselni. Hányszor és hányszor panaszkodunk, milyen a világ.

Milyen jó, hogy nem másra kell várni, hogy szépítsük azt, tegyük jobbá, hanem mi magunk tudjuk ezt megtenni. Mert erőnk Jézus ismeretében van, az egyházban van és bízunk Mária anyai oltalmában. Velünk az Isten. Merjük tehát a jót, az igazat tenni, merjünk felelősséget vállalni saját jövőnkért, az abban való igazság megnyilvánulásáért. És legyen bátorságunk igaz békességet teremteni. Legyünk mi a békemunkálói, kezdeményezői, bátor cselekvői.

Hogyha erre a bátorságra a mai ünnep segít bennünket, akkor Isten keresésünkben nem a kudarcaink, nem a fájdalmaink emelkednek ki, hanem az, hogy otthonra találtunk az egyházban, a testvéri közösségben, hogy együtt vagyunk Jézus igéjének ismeretében. Otthon vagyunk, mert égi édesanyánk segít bennünket. Legyünk bátrak ebben. És amikor a hétköznapiaknak a döntéseket hozzuk, akkor gondoljunk az ünnepnek az erejére, és ebben hozzuk

meg döntéseinket.

- Ámen.